

: 冫

עין משפט
גר מצות

א א מ' ס"א תהלות
 ירע הלה ב סג
 עין לל לא עד:
 א ב מ' ס"ג שם הלה
 א טושיע א"ח ס"י
 תלם סעוף יח:
 א ב ג ד מ' שם ה"ל ב
 טושיע שם סעוף יח:
 א ב ד מ' שם טושיע שם
 סעוף ב:

דבינו חננאל

וידויין מסיפא מדברין
אם שחטו אין מסיפא את
שכלל דאית להו
במהה למסות. ופירוש רבה
אמר כיה מוכן הוא
למסות כו' דם של ודאי
נלא דם כו' שהוא ספק
מיה, מאי טעמא דילמא
אתי למיעבד כתישה, אי
היה ודאי נמי יגזור
דילמא אתי למיעבד
כתישה. ודויין ודאי
אפילו אי עבר כתישה
שור, מאי טעמא אתי עשה
דרשמיחת בחנק ודמי את
לזעש כל מלאכה.
ואמרינן אמר אבחינן

[illegible][illegible]

א) לכאורה נראה משום דתק
נשא דקאמרינן דדחי ללית
דיי פשה דמיסוי הדס וכוו
ספרשיי ודברי רבנו ל"ג
עוד דל"ג נספק נמי ליכא
פשה ו וחוזה לישב

טדקתני סיפא ואם שדדו וכו', ואם תאמר תאמינא לא פריך אי לית ליה פשיטא דלין שושטין דתאמינא יכול לבסות ההקונט' דאי קאי ארישא הוה תאמינא דלשחוט ולא לבסייה משום י"ט אלא אסיפא דתמינ' אין מכסין אי דלית ליה חדא מהני

והוא מדרתני סיפא
את דמו מכלל (כ)
עסקינן אלא אמר (ל)
לודאי ואין מוכן לס
לא דקא עביד גומא
גומא אלא כדר' א
אבא אלא ספק מא
כתישה ודאי נמי גנו
כי קא עביד כתישה א
תעשה אימר דאמרין
לא תעשה בגון מוס
בציצית דבעינא דקא
לעשה הכא בעינא
מוקים עשה הא לא
קא מכסי סוף סוף
מינשה דמי וימינא

ועשה אלא אמר ר' לודאי אלא דעתו לספ' דאמר רבא הכניס מותר לכסות בו דם לכסות בו צואה נ

הכנים עפר לכסות בו
 יאמר אמרי במערכא פליגי בה ר' יוסי בר חמא
 בריה דרב יוסף בר חמא ור' זירא חד אמר כיו
 כיו אינו כצואה תסתיים דרבא הוא דאמר
 רבא הכנים עפר לכסות בו צואה מותר לכ
 אסור לכסות בו צואה תסתיים רמי בריה דרב
 א דלא מבסין גזירה משום התרת חלבו
 בחול אמרי לנקד חצרו הוא צידך שחט באש
 לימלך מאי איכא למימר אלא בחול ^א[אי]
 רבנן זיל טרח וכסי ביום טוב אי מספקא
 טרח וכסי תני רבי זירא ילא כיו בלבד אמר
 חיה ועוף ונתערבו דמן זה בזה אסור לכסות
 בר יאסיניא ילא שנו אלא שאין יכול לכסותו ב
 תו בדקירה אחת מותר פשיטא מהו דתימא ג
 דקירות קמ"ל אמר ר' רבה השחט צפור מערב יו"ט

שש לו לשחוט ביום טוב דרין שהמינו נספק כל שכן לו.
ווב. מאי טעמא דס' פסוק ודאי היה לו שישחטנו ויהא לרי'
ללא נספק: "ומור לבסות בו לואה". כיון דלואמה לאמניה דרי'
ללא נספק: "ויאמר לו הרי הוא כלאה". המכנים עפר לבסות בו לא
כס עפר לבסות לואה אלא לבסות בו דס' כרי דלוי לגבי
הוא דאמר. לואה כספא וכי מותר בהזמנת לואה: דאמר רב
לכסות בו לואה. אלא ספק הוא: משום הפרס חלבו. דאי
אומר לא מפני שעשוען כסוי אלא כדי לנקר חזרו ממסכרו:
לא כרי וכן יתמקן לחכמים אלא כריך לבסותו ויבטלו ויהא
הוא דלא ממדרי להו כסוי: אלא לא גרסינן: בחול אי נמי
דאית דמימר אמר אי נמי מספקא להו לרענן אי היה אי
דאין מסכין ביום טוב דדין הוא שלא יכסוה שמה בהמה
ויאכל חד דעשוען כסוי אפי' הכי אין מסכין משום דקא טרע נ
י"ט. דהיה לו לבסות מנבוע יום ומשום אמועני משום שמ

ביצה פרק ראשון ביצה

והא מדקסני סיפא כו'. כל
דקאמרת דלא תימא נשח
סיפא דקתני אין מכסין אי
לאשמועינן השתא ודאי אי

עם שחמו אין מכסין
 וירשא) בראית ליה
 כבה אפר כירה מוכן
 ק לספק מאי טעמא
 ודאי נמי קא עביד
 נא הכא נמי כדר'
 טעמא דגמא עביד
 משום כתישה ודאי
 מי עשה ודחי את לא
 ואתי עשה ודחי את
 ה בצרעת א"נ סדין
 מעקר לאו קא מוקים
 דקא מעקר לאו לא
 קשיא דבערי דכתישה
 יום טוב *עשה ולא
 דוחה את לא תעשה
 א אפר כירה דעתו
 ואודא רבא לטעמיה
 פר לככות בו צואה
 צפור דם צפור אסור
 רבאלי אמרי אפילו
 דם צפור מותר לככות
 ו' וירא ואמרי לה
 הרי הוא כצואה וחד
 גוי הרי הוא כצואה
 ות בו דם צפור דם
 יבא אמר יכוי היינו
 הכי אפילו בחול
 ה מאי איכא למימר
 נמי] מספקא אמרי
 נמי אמרי ליה רבנן
 ו אלא אפילו שחט
 ביום טוב אמר רבי
 יקירה אחת אבל יכול
 ור דקירה אחת אמו
 אין מכסין אותו כיו"ט
 גלגל

ז'י: אסור לכסות בו נזא!
 סקוי אלז הוזה ספק ה
 נמי קור ודז'י: גערנאל
 ה מותר לכסות בו דס קוי
 ה ספק גנזי ודז'י: זלזות
 הכנים עפר לכסות בו
 שרית לכסוייה אחי למימר
 הרקני וטעמנין אלז ה
 זוריס יז שערך סקוי: מאי
 פסקא סוף וז: כלומר
 נאמה אמרי ליה זיל טרח וס
 יא וטרח טרחא דלא מזהה
 בשל כהמה: פשיטא. דהא
 ת יז טוב ליכא דמאסו ד

ומר בשלמה אין שוחטין דרישא אינטערין
 יט משום כבוד יום טוב בלא כסוי אלא
 דלית ליה חדא מהני לכקות מאי אינטערין
 ו מכסין ספק מצעיא אלא שמע מינה

בדאית ליה דלגבי ודאי מנכסין
ואשמועינן דספק לא וקסאי לן אמאי
אין מנכסין אי כדכר יודיה אי כפטר
הכירה: מוכן לוֹדאי ואין מוכן לספק.
קא ס"ד דמי קאמר אש"י דדעמיה
לכל מילי הכנסתו מועלת לוֹדאי
ואינה מועלת לספק. ופריעין ויבין
דדעמיה עליה ומנכסין דאקלף ליכא
ספק דמי לא מנכסין משום דקא
עבד גומא בתמיה: אלא כד' דר'
אבא. ודאי מי"ט שרית דר' אבא
דאמר לעיל"י מלקלן הוא פטור
עליה: דלמא קא עבד כפישה
גרסינן. שמה ירו שם גרביס ויכתיבס:
ודאי ר' נגזור משום כפישה. ומשני
כיון דרבי פטמיס אין לר' לבחוס
לא גזר רבנן משום בתמיה דאי מנכסין
אחי לדי כן לאו איסורא דאורייתא
איכא דלמי מעשה דוכסיו בעפר ודמי
לא תעשה מלאכה דקיימא לן בפרק
קמא דיבמות (נדף ד. ג.) עשה דוחא ודמי
לא תעשה: מילה בלרעת. דכתיב
(דברים ד) השמר צננע הרעת
ותחיל בקוץ בהרתו הכתוב מדבר
ותחיל בשרא דלמי לא הביא כלי
בחסכת צבת (קלס): ימול בשר
ערלתו) אפי' במקום בהרת יקוץ:
אי נמי לזיתא בכלאים. דכתיב (דברים
כז) לא תלכס שעטנו וסמלי ליה
גדיליס תעשה לא דבשעת מילה או
בשעת לבישת הטלית מעקר לאו
ומקיים עשה אבל עשה או כשהוא
רוחש עובר בלאו והעשה אינו מקיים
עד שיכסה: עשה ולא תעשה הוא.

דמכיש (ויקרא כג) ביום הראשון שבת
דמשמע שבות: ואין דעמו לספק.
הלכן אסור מוקף איכא והוא הדין
לדבר יהודה: וואו רבא לעממי.
דאמר מי שדעמו לודאי לא רמי
נאפסיא לאמוצי למידי דספק:
הכנים עפר לכסות בו זאבה. ביום
טוב שיש לו מיעוק וירא שמה זאבה
רעי ביו"ט לפניו: מוסר טו לכסות דס
אס יס לו מיעוק קטן והטיל זאבה
ואס איירע במקום המאכיל לו ודעמו
אסר. כסאדרין (ד קי) מפרש דהוא
דזה וזה ספק: וחד אמר אינו כלואס.
מיעוק שמיא קרובה להלוי: ספסיס
אס מוסר לכסות בו אסור דס אסור
אסיה הוא: כחול אמרי לנקר חלורו כי
גרסין בא לימלך מאי איכא למימר.
איכא למימר. איכו פוסיא אחי למימר
זול וזה שארובו לכסות לא מוסיק ליה
אס ירי: אמרי ליה גרי: לא כיו כלבד
ואפילו באפר הכירה: אלא אפי' שטע
לא טרע בשביל כהמה מדי: אין מכסין
לא מכסי דלא מוסר אסור אסיה: גבל

מסורת הש"ס

(א) ק"ל ל"ג, (ב) י"א רנא,
(ג) שנת קלג: כהנאות ת,
(ד) [שנת סה, (ה) ס"א (ו) ויש
ספרים דגרסי דג' ע"י
כח"ש], (ז) [ע"א],
(ח) [ויקרא יג, (ט) ולקבות
ט' כ"ג], (י) [ד"ה חותם אחר
ד"ה הערכאות], (כ) ס"א
כח"ש וי"ה ג"י הערך,
(ל) [ע"י ח"ס] שנת כד: כד"ה
[ולא], (מ) [שד"ח] בינאות
לד.

רבינו חננאל (דמשק)

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél.FR : 01.80.91.62.91 - Tél.ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com